

Kris Tavernier

Zijn bloed over ons en over onze kinderen!

Mattheüs 27:25

Wat een uitroep! Terwijl Pilatus alles eraan deed om Jezus vrij te krijgen, reageerden de Joden in Jeruzalem met het uitspreken van een vervloeking over henzelf. Pilatus waste zijn handen en zei: “Ik ben onschuldig aan het bloed van deze Rechtvaardige” (Matt. 27:24), wat overigens niet betekende dat dit ook waar was.

In antwoord daarop zeiden de Joden dat *zij* bereid waren de bloedschuld op zich te nemen, indien Hij toch onschuldig mocht zijn. Wat een haat klonk er uit deze woorden, een onrealistische, onbezonnen, haast demonische haat. Wie is er bereid om zijn eigen leven te geven, opdat iemand veroordeeld zal worden? En meer dan dat nog, wie legt er nu het leven van zijn eigen kinderen in de waagschaal om iemand veroordeeld te krijgen? Dat gaat toch alle perken te buiten. Het is alsof ze zó verblind zijn door haat, dat ze niet meer weten wat ze zeggen. En toch hebben ze het gezegd, die vreselijke woorden. Ze hebben het bloed van de Onschuldige over zich afgeroepen.

De vervulling

Met betrekking tot de vervulling van deze uitspraak moeten we zeer voorzichtig te werk gaan. Als er een historische vervulling van deze woorden is, dan ligt deze m.i. in het jaar zeventig na Christus, toen Titus de stad Jeruzalem veroverde, haar

met de grond gelijk maakte, de tempel verwoestte en de inwoners doodde, wegjoeg of in de puinhopen achterliet.

Ik denk dat een woord van de Heer Jezus Zelf in Lukas 19:43-44, aanleiding geeft om aan deze gebeurtenis te denken: 'Want er zullen dagen over u [d.i. de stad Jeruzalem] komen dat uw vijanden een wal rondom u zullen opwerpen en u zullen omsingelen en u van alle zijden benauwen; en zij zullen u met de grond gelijkmaken met uw kinderen in u; en zij zullen geen steen op de andere steen laten, aangezien u de tijd waarin naar u werd omgezien, niet hebt erkend'. Vooral de laatste zin geeft aanleiding om een verband te leggen tussen deze profetie van de Heer Jezus, de verwoesting onder Titus en het bloed over de inwoners van Jeruzalem. De Koning werd niet erkend, maar verworpen. Maar we moeten wel letten op een enorm verschil tussen Jezus en de inwoners van Jeruzalem! Jezus *weende* over deze toekomstige gebeurtenis! Hoewel Hij wist dat deze mensen vol haat tegenover Hem zouden schreeuwen, had Hij hen lief! Wat een liefde.

Voorzichtigheid is geboden

Ik heb het bovenstaande met voorzichtigheid en aarzeling geschreven, en wel om twee redenen. Ten eerste kunnen we de vraag stellen: Is het zo dat wanneer iemand een oordeel over zichzelf afroept, God dit oordeel daadwerkelijk aan hem voltrekt? Maakt God het oordeel waarom men vraagt, tot een vonnis dat Hijzelf voltrekt? Lukas 19:43-44 laat zien dat de verwoesting van Jeruzalem het gevolg was van het niet erkennen van de Koning. Maar betekent dit ook dat bij de verwoesting van Jeruzalem de woorden 'Zijn bloed over ons en onze kinderen' vervuld zijn? Die woorden zijn in *onwetendheid* gesproken (Hand. 3:17), én ze zijn niet door God gesproken. Maar als ze vervuld zijn, dan moet het in het jaar 70 na Christus zijn geweest. Het is een oordeel over Jeruzalem en haar inwoners in *die* generatie, en uitsluitend dan en daar.

Dat brengt mij tot de tweede reden. Hoe vaak zijn de woorden: 'Zijn bloed over ons en over onze kinderen' niet aangehaald om het lijden te rechtvaardigen dat het Joodse volk door de hele geschiedenis heen getroffen heeft. Zij hebben bloedschuld op zich geladen, zo zegt men dan. Moeten u of ik soms de bloedschuld van onze verre overgrootouders dragen? Toch is dat vaak gebeurd met dit argument. Is het lijden van het Joodse volk door de eeuwen heen zo simpel te verklaren? Is het eerlijk om de bloedschuld die de mensen in Jeruzalem op die dag over zich hebben afgeroepen, aan het Joodse volk toe te rekenen tot op de dag van vandaag? Inderdaad, God bezoekt de zonden van wie Hem haten

aan de kinderen tot in het vierde geslacht (Ex. 20:5; Num. 14:18; Deut. 5:9). Dat vierde geslacht is al lang voorbij! De eerste generaties hebben alle misère ondervonden van de verwoesting van Jeruzalem.

De bloedschuld is ook afgeroepen over de mensen *in Jeruzalem* en hun kinderen. Zijn zij niet degenen waarover Jezus spreekt in Lukas 19:43-44? Laten we ook eens aandachtig kijken naar verzen die hiermee verband houden. Dan zullen we zien dat degenen die verantwoordelijk gehouden werden voor de dood van de Heer Jezus, de mensen van Jeruzalem in die dagen waren. Let op het woord 'u'. Handelingen 2:23 en 36 werden door Petrus uitgesproken te Jeruzalem, en wel op de Pinksterdag. Petrus sprak in Handelingen 3:15 ook te Jeruzalem; zo ook in Handelingen 4:10; 5:30. Stefanus noemt hetzelfde verwijt te Jeruzalem (Hand. 7:52). Het is niet verwonderlijk dat de Joodse raad bang werd hiervan (Hand. 5:28). Is het niet tekenend dat ze zelf naar hun uitspraak verwijzen door te zeggen: 'en u wilt over ons het bloed van deze mens brengen'?

Heel anders klinkt het later wanneer Paulus te Antiochië in Pisidië tot de Joden in de synagoge spreekt (Hand. 13:14-16, 26). Tegen hen wordt helemaal niet gezegd dat ze schuldig waren aan de dood van de Heer Jezus Christus. Paulus zegt tegen hen: 'Want *zij die in Jeruzalem wonen* en hun oversten hebben Hem niet gekend, en de stemmen van de profeten, die op elke sabbat gelezen worden, hebben zij door Hem te veroordelen vervuld; en hoewel zij geen doodsschuld vonden, vroegen zij Pilatus dat Hij zou worden gedood' (Hand. 13:27-28). Natuurlijk zit er een geografisch element en een tijdselement in de prediking van Paulus. Toch vinden we niet dat de apostel tegen deze Joden iets zegt in de trant van: '(...) en jullie zijn net als dezen in Jeruzalem schuldig aan Zijn veroordeling, eenvoudigweg omdat jullie Joden zijn'. Nee, niet elke Jood heeft deze bloedschuld op zich geladen. Laten wij eerlijk zijn. Als wij de Joden vandaag de dag die bloedschuld persoonlijk toerekenen, dan moeten wij *onzelf* ook de zonde van Pilatus en van de Romeinen toerekenen. Of denken wij onze handen te kunnen wassen in onschuld, terwijl wij de Joden schuldig verklaren? Door zo te redeneren hebben de Joden, vooral van de zijde van christenen, heel veel te lijden gehad door de eeuwen heen.

Een genadig God

Laten we nog even teruggaan naar de toespraak van Paulus in Handelingen 13. Wat wil hij zijn Joodse toehoorders nu precies vertellen? Waartoe dient zijn betoog. We vinden het in vers 38: 'U zij dan bekend, mannen broeders, dat door

Deze u vergeving van zonden wordt verkondigd'. Paulus verkondigt hun de redding door het bloed van de Heer Jezus. Niet het *oordeel* vanwege van het bloed van Christus, maar de *redding* door het bloed van de Heer! Zouden wij dan mogen beweren dat elke Jood een bloedschuld met zich meedraagt, omdat zijn verre voorvaders Jezus hebben gedood?

Hetzelfde vinden we ook in Handelingen 5 te Jeruzalem. Het antwoord dat de apostelen gaven op de vraag van de hogepriester en de raad of zij het bloed van Jezus op hen wilden laten neerkomen, was tweeledig. Ten eerste bevestigden zij nog eens de schuld met betrekking tot de dood van Christus (vs. 30). Maar vervolgens verkondigden de apostelen dat nu juist door Hem bekering en vergeving van zonden mogelijk was (vs. 31). We vinden bij de apostelen geen enkele redenering in de trant van: 'Jullie hebben een bloedschuld en dus moeten jullie de gevolgen maar dragen'. Nee, ze verkondigden de redding door het bloed van Christus. Elke Jood staat even schuldig voor God, zoals dat ook voor elke niet-Jood het geval is. Zowel Joden als heidenen, allen hebben Gods vergeving nodig en allen mogen schuilen achter het bloed van de Heer Jezus. Elke Jood staat schuldig voor God, eenvoudig omdat hij een zondaar is, en om geen andere reden. En zo staat ook elke heiden schuldig voor God, eenvoudig omdat hij een zondaar is.

Waren het trouwens niet allereerst de Joden *te Jeruzalem* die het heil en de redding door het bloed van Christus kregen aangeboden (Hand. 3:19)? Zijn niet allereerst dáár mensen toegevoegd aan de kring van hen die behouden werden (Hand. 2:47)? En is het van dááruit niet tot ons gekomen? Laten wij maar bidden voor de Joden vandaag, dat ook zij de Heer Jezus mogen gaan zien als hun Redder. Het is voor hen nog moeilijker dan voor ons, want zij hebben tot dusver alleen maar lijden te verduren gehad in de naam van Jezus van Nazareth. En daaraan zijn de christenen schuldig. Laten wij evenzeer bidden voor hen als voor onze burens, onze collega's, onze familie, enz. Dan zullen wij net zoals de Heer Jezus *genadig* zijn, in plaats van *veroordelelend*.
